

adónak visszatérítését kérte, amit az utóbbi okokból el kellett rendelni.

Az 1920. évi XVI. t.-c. végrehajtása tárgyában kiadott 90.000/1920. számú Utasítás 92. §-ának abból a rendelkezéséből, mely szerint a fényüzési forgalmi adó fizetésére kötelezett által vezetendő raktárkönyvben a fényüzési forgalmi adó lerovása nélkül fogyatkozásba hozhatók a romlás, törés vagy bármely más módon az adófizetésre kötelezettnél megsemmisült tárgyak, továbbá a fényüzési forgalmi adó fogyasztási jellegéből következően lehet arra, hogy a fogyasztóhoz nem jutott, azaz forgalomba nem került fényüzési tárgy után fényüzési forgalmi adót követelni nem lehet.

Ennek a magyarázatnak a helyességére mutat az is, hogy az adóztatás helyének megváltoztatásával — némely cikk után a vámkülföldről való behozatal alkalmával, illetve a gyártás helyén való adózással — a fényüzési forgalmi adó alapelvei érvényben maradtak, már pedig addig, amíg a fényüzési forgalmi adót a kiskereskedelmi forgalomban kellett leróni, a fényüzési tárgy megsemmisülése esetén az adó követelése vagy nemkövetelése csak azon fordult meg, hogy a megsemmisülés elfogadható módon igazoltatott-e vagy sem. Az adózás helyének megváltoztatása következőben nem lehet elzárkózni attól, hogy a megsemmisült tárgy utáni adó befizetvéen, az visszatérítették.

Ezekből következik, hogy nem bir döntő fontossággal az a körülmény sem, hogy a fényüzési tárgy csak az adó befizetése után semmisült meg, mert a hivatkozott végrehajtási utasítás 92. §-a csak a raktárkönyvben történő leírásokra állapít meg határidőt, a jelen esetben pedig már megadózott áruul lévén szó, az a raktárkönyvbe nem is volt bevezetendő, tehát ott leírni sem lehetett, olyan jogszabály pedig, amely hasonló esetben az adóvisszatérítési kérelem előterjesztését határidőhöz kötné, nincs.

I. Vagyontárgyak értékének az előző években megállapított értékeket lényegesen meghaladó felbecsülése csak megfelelő indokolással történhetik.

II. Intenzív gazdálkodás ténye egymagában nem elegendő az adóalap felemelésére.

III. Ha az adózó tényleges jövedelmének igazolására gazdasági könyvei felajánlotta, ezen igazolás előtt hecslés nem eszközölhető. (Közig. Biróság 3465/1928. P. sz.) A vagyoadót illetően sem a fizetési meghagyásban, sem az adófelszólamlási bizottság határozatában nincs indokolva a vagyontárgyak értékének az előző években megállapított értékeket lényegesen meghaladó felbecsülése, ami annál inkább szembetűnő, mert a földbirtok állaga már a vagyonszállás leadás folytán is lényegesen apadt.

A jövedelemadót illetően az adófelszólamlási bizottság jogosan vette ugyan jövedelmezőként számba az 1925—1926. gazdasági évben a panaszló által haszonbérben birt váltáság-földeket is, de a földbirtok jövedelmének az I. fokon 38.640 pengőben megállapított összegével szemben 68.762 pengőben való megállapítását annak kijelentésével, hogy a panaszló a bizottság tudomása szerint intenzíven gazdálkodik, annál kevésbé lehet elfogadhatóan megokoltnak tekinteni, mert a bizottság is elismerte, hogy a panaszló terméseredménye a községi bizonyítvánnyal igazolt átlagos eredménynél 30%-kal kevesebb volt és a megállapítás még az átlagos eredménynek számítási alapul vételével is túlmagasnak mutatkozik.

A bizottság eljárása egyébként annyiban is hiányos volt, hogy a panaszlót — ki vallomásában felajánlotta jövedelemkimutatásának gazdasági könyveivel való igazolását — az igazolásra őt fel nem hívta, holott becslés előtt a tényleges jövedelem kiderítésére kellett volna iparkodnia.

Az az állandó segély (ajándék), amely külföldön lakó és belföldön jövedelemadó alá nem eső személytől érkezik, jövedelemadó alá esik. (Közig. Biróság 16.481/1927. P. sz.) Panaszosnak az adóbevallás szerint vagyona és keresete nincsen. Az adóösszeírási ív szerint háztartási kiadásait Párisban élő fia fedezi és miután panaszosnak négy-szobás lakása van, melyben albérlőt nem tart és két háztartási alkalmazottja van, nyilvánvaló, hogy külföldön élő fia állandóan és nagy összeggel segíti. Az ilyen ismétlődő ajándékból eredő bevételek jövedelem jellegével bírnak és az 1925. évi 500/P. M. számú H. Ö. 16. §-ának 6. pontjában említett egyéb jövedelmekhez tartoznak. Az ilyen szolgáltatások — amennyiben magánjogi címen nem alapulnak — a támogatást élvezőnél jövedelemadó alá nem esnek akkor, ha a szolgáltatást nyújtó azon jövedelem után, amelyből a segélyeket adja, itt Magyarországon jövedelemadót fizet és az adóalap megállapításánál az általa nyújtott segélyek a H. Ö. 15 §-ának 2. pontja szerint a jövedelemből nem vonhatók le, vagyis a segélyek után a segélyeket nyújtó jövedelemadóval van megróva. Jelen esetben azonban az, aki panaszosnak az ingyenes szolgáltatásokat rendszeresen teljesíti, állandóan külföldön lakik, itt jövedelemadót nem fizet, tehát az ismételt ajándékokból eredő jövedelmet panaszosnál, aki a jövedelmet élvez, kell jövedelemadóval megróni.

I. Levonható köztartozások után fizetett késedelmi kamatok a jövedelemadóalaphoz levonandók. II. Magánszemély által fizetett ügyvédi tiszteletdíj a jövedelemadóalaphoz nem vonható le, (Közig. Biróság 4181/1928. P. sz.) A késedelmi kamatnak az adóalaphoz való levonására irányuló igényt